

REVE D'ÉLÉPHANT ORCHESTRA
Pourquoi pas un Scampi?
W.E.R.F.

DUKE ELLINGTON
At the Cotton Club
Storyville

VERVOLG CD-RECENSIES

Behalve een bijzondere naam heeft het Belgische Rêve d'Éléphant Orchestra ook een bijzondere bezetting: drie slagwerkers, fluit, trompet, gitaar en tuba/trombone. Dat moet dan natuurlijk wel bijzondere muziek opleveren. Het pleit voor de twee leiders (slagwerker Michel Debrulle en fluitist Pierre Bernard) dat ze met al dat slagwerk met smaak en beleid te werk gaan, en er orkestraal gebruik van maken. Aldus zijn ze meesters in het scheppen van sfeer, waarbij de al even subtiel ingezette elektronica ook een belangrijke rol speelt. In het experimentele 'Kaai', bijvoorbeeld, horen we de gitaar van Benoist Eil ronken, en de trompet van Alain Vankenhove à la Nils Petter Molvaer met een vleugje elektronica voor spanning zorgen. Maar het orkest van de olifantsdromen kan ook elegant een ballad neerzetten, zoals in 'Reste, reste dans mon bateau' (waar fluit en trombone elkaar luchtig omspelen). En met een bandnaam en een cd-titel als de Belgen hebben bedacht, moet de (muzikale) humor ook om de hoek liggen. Die komt er vooral uit in het hilarische titelstuk (van de hand van trombonist/tubaïst Michel Massot), dat bij mij associaties met Spike Jones opriep. 'Pourquoi pas un Scampi?' is dus een zeer gevarieerde cd, waarop het bandgeluid belangrijker is dan solistische egotripperij of overdadige virtuositeit.

Herman te Loo

Eind jaren dertig was het orkest van Duke Ellington regelmatig op de radio te horen. Een van de trouwe luisteraars was Joseph Schilligen, een Russisch/Amerikaanse componist. Hij beschikte over opnameapparatuur en zette een aantal radio-uitzendingen op schellakplaten. Delen van die opnamen verschenen in de loop van de jaren bij diverse labels op plaat. Na vele omzwervingen zijn de integrale opnamen van Schilligen bij het label Storyville terechtgekomen. Dat heeft ze integraal op een dubbel-cd gezet. Het betreft acht radio-uitzendingen van het orkest uit de roemruchte Cotton Club in New York. Duke Ellington verzorgde wekelijks een programma vanuit die club.

Op de cd staan niet alleen opnamen uit de Cotton Club. Zo is de Duke solo aan de piano te horen in een opname uit 1937. Volgens de hoestekst zou hij daar onder meer zijn 'Soda Fountain Rag' spelen, onder de titel 'Swing Session'. En er is een opname bijgevoegd van 29 april 1939, de veertigste verjaardag van Duke Ellington. Deze werd gemaakt in Stockholm, toen het orkest in Europa op tournee was.

Tijdens de uitzendingen uit de Cotton Club werden veel eigen composities gespeeld, maar ook de hits van de dag. Tenslotte waren de radio-uitzendingen vooral ter verstrooiing van de luisteraars. De arrangeur en zijn orkest waren wel zo bedreven dat ze van die hits hun eigen kunststukje maakten. Zo werd 'Dinah' door Ellington omgezet tot 'Dinah's in a Jam'. Sommige stukken komen meerdere keren voorbij. Zo is 'Oh Babe, Maybe Someday' twee keer te horen. 'Solitude' zelfs meerdere keren.

De geluidskwaliteit is ondanks de slechte bron heel acceptabel: redelijk vol aan de baskant en niet scherp in de hoge tonen. Hier en daar hoor je een ruisje en wat technische onvolkomenheden, maar een kniesoor die daar op let. De cd 'At the Cotton Club' geeft een goed beeld van het tijdperk en van het Duke Ellington Orkest met zijn onsterfelijke solisten.

Hessel Fluitman

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE